
Vysoké školy přijmou víc studentů než loni

Vysoké školy přijmou víc studentů než loni

Letošní maturanti, kteří se hlásí na vysoké školy, budou mít mnohem větší šanci uspět než například studenti před šesti lety. Tehdy se na univerzity hlásilo 100 tisíc studentů, uspělo však jen 40 tisíc z nich. V loňském roce už do prvních ročníků nastoupilo 80 tisíc posluchačů.

»Každý rok se zhruba o deset procent zvyšuje celkový počet posluchačů českých vysokých škol. Je pravděpodobné, že tomu tak bude i letos, a zájemci o studium budou mít větší šanci na přijetí,« říká mluvčí ministerstva školství Michaela Taschnerová.

Navíc letos na uchazeče o vysokoškolské studium čeká ještě novinka: na deseti fakultách nebudou dělat klasické přijímací zkoušky. Zda se na školu dostanou, rozhodne jednotný test Scio. Ten bude víc než znalosti zkoumat schopnost studovat. Studenti ho mohou skládat třikrát, přičemž se počítá jen ten nejlepší výsledek. Mezi takové fakulty patří například Národohospodářská fakulta VŠE, Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity, či Filozofická fakulta Palackého univerzity. Další dvě desítky fakult budou ke Scio testům při přijímání přihlížet.

Scio, nebo tradiční testy?

Důvod, proč se některé fakulty rozhodly pro testy Scio, je zřejmý: testy usnadňují život studentům i školám. Nepožadují encyklopedické znalosti, ale odhalují analytické myšlení. »Neměli jsme dobré zkušenosti s vědomostními testy, které jsme připravovali sami. Uspěli v nich většinou studenti, kteří si snadno něco zapamatují, ale problémy jim dělá logika, a ta je ke studiu naprosto nezbytná,« říká Martin Paleček, proděkan Fakulty humanitních studií Univerzity Hradec Králové. Vyučující nyní nemusí plýtvat časem na přípravu přijímacích zkoušek. A navíc: jednotný test může totiž student složit ve všech krajských městech. »Proč by měl student z Děčína brzy vstávat a trmácet se třeba do Brna?« říká děkan Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně Ladislav Rabušic.

Jednotné testy nejsou českou specialitou. Podobné – jen v angličtině – žádají nejlepší univerzity na světě. Pokud tedy student zároveň umí dobře anglicky, získá i představu, na kterou ze světových škol by mohl pomýšlet.

I přes tyto výhody se tomuto typu testů stále některé vysoké školy, například Karlova univerzita, brání. Obhájci tradičních přijímaček totiž tvrdí, že jednotné testy nedokážou odhalit zájem o konkrétní obor.

»Zatím jsme se rozhodli, že Scio testy používat nebudeme. Pro obory žádáme hlubší znalosti než všeobecné, které v testech jsou,« vysvětluje Jan Jiráček, proděkan Fakulty sociálních věd Karlovy univerzity.

Vedou gymnazisté

Mnohem větší šanci uspět v konkurenci u přijímaček mají již tradičně absolventi gymnázií. Uspěje až 80 procent z nich. Jejich kolegové ze středních odborných škol jsou na tom podstatně hůře. Úspěšnost mají zhruba 60 procent.

Vysokoškolské vzdělání se v Česku zatím velmi vyplácí. A to dokonce ještě více než v dalších evropských zemích.

Absolventi vysokých škol vydělávají o 82 procent víc než maturanti, v průměru téměř 37 tisíc korun měsíčně.

»Vysokoškoláků je zde méně než jinde v Evropě, firmy o ně soupeří vysokými platy,« vysvětluje sociolog Petr Matějů. V Česku má diplom jen 12 procent lidí.

Jaký bude mít vysokoškolák plat také záleží na oboru, který studuje.

Nejvíce si z českých vysokoškoláků po pěti letech praxe vydělá absolvent VŠE – fakulty informatiky a statistiky – zhruba 38 tisíc korun. Nejméně pak absolvent divadelní fakulty JAMU: 12 a půl tisíce korun.

Každý rok se zhruba o deset procent zvyšuje počet posluchačů. Zájemci o studium budou mít letos větší šanci na přijetí.

Mluvčí ministerstva školství Michaela TASCHNEROVÁ

Šest kroků k úspěchu u přijímaček

1. Vědět, kam se hlásím Jinak řečeno: Víš to opravdu přesně? Zdánlivá samozřejmost se v praxi často projevuje tak, že se uchazeč do školy, kam se hlásí, vůbec nepodíval. Mnohdy ani nenavštívil její webovou stránku. Dá se tam »nasát atmosféra«. Od studentů, které tam potkám, můžu zjistit, jak uspěli u zkoušek oni. Z rozvrhů a sylabů jednotlivých předmětů (»visí« na internetu) se pak dá poměrně snadno vyčíst, zda zvolený obor je přesně ten, kterému se chci věnovat. Neznalost prostředí vybrané školy se u zkoušek projeví nejistotou, která lehce podrazí nohy.

2. Zjistit, kdo mě bude učit Povědomí o tom, kdo jsou pedagogové na příslušné škole, pomáhá setřást zkouškovou nervozitu. S některými se člověk setká hned u zkoušky a pokud ví, jaký předmět dotyčný kantor učí, může zavést řeč na jeho obor.
3. Poznat, co mám předvést Encyklopedické znalosti ohromí, ale úspěch u zkoušky nezaručí. Více se hodí širší povědomost o zvoleném oboru. U zkoušek se dá mluvit třeba o zajímavých internetových stránkách věnovaných právě literatuře, matematice, fyzice, ekologii, překladatelství... Jinými slovy: letopočty jsou k ničemu, zájem o obor se prokazuje schopností orientovat se.
4. Z čeho chci být zkoušen/a? Ano, je možné si to vybrat. V případě, že si k ústní zkoušce donesu seznam přečtené literatury (většina škol ho požaduje), otázky se často odvíjí právě z něj. Nemusí být dlouhý, ale měl by postihnout zájem o zvolený obor, mělo by z něj být patrné, že se uchazeč v oboru orientuje. Praktická rada: seznam by měl být řazený abecedně podle příjmení autorů, zkoušející se v něm snáz zorientuje. Bude-li tápat, může pak začít být nepříjemný, a uchazeč znervózní.
5. Nestydět se! Mám v seznamu literatury knihu, které jsem přes všechno úsilí neporozuměl/a? Nevadí, i o tom se dá u zkoušky mluvit. Ostuda není přiznat se, že něčemu nerozumím, ale tvrdit pravý opak, když to není pravda. Tohle zkoušející rozpozná na první pohled. A platí to stejně i v případě, že zkoušející položí nesrozumitelnou otázku. Než »blekotat«, raději se zeptám, jak to myslel, na co přesně se ptá. Nevím? Nejsem si jistý? Vyložím karty na stůl a přiznám to. Učitel se zpravidla zeptá na něco jiného.
6. Umět! Nikoli letopočty nebo rovnice z paměti, ale prodat své schopnosti. Uspěl/a jsem třeba v jazykové olympiádě? Proč to nezmínit!?